

เพชรสีเพลิง

บทที่ 30

ใบหน้าของภัสสรเปล่งประกายเมื่อร่างสูงหนาแน่นที่ดูแข็งแรงของชายหนุ่มรุ่นพี่ปรากฏขึ้นในสายตา เขาหันตให้เธอมาพบที่ศูนย์การค้าและขอให้มาคนเดียว

คำพูดในท่าที่เรียบเรียงทำให้เธอหวั่นไหวเสมอ

“ถ้าเพื่อนๆ รู้กันหมด แล้วจะมีอะไรเก็บไว้ในระหว่างเราสองคนล่ะครับ หรือว่าสรวอยากใหโยธินรู้ว่าเราพบกัน ไม่กลัวเขาเร่งให้พ่ามาสู้อหรือ”

เพราะชายหนุ่มรุ่นพี่ชายคนโตคนนี้ ภัสสรจึงตั้งใจแน่วแน่ที่จะปลีกตัวจากโยธิน แม้ว่าจะยังกังวลลึกๆ ถึงเรื่องระหว่างเขากับสรวัยระยาก็ตาม

“ถ้าพี่สหัสไม่อยากให้ใครรู้สรวก็จะไม่บอกใครค่ะ”

แล้วเธอก็ปิดปากเงียบ หากเพื่อนๆ ถามว่าจะไปไหน ติดตอสหัสบ้างหรือเปล่า ก็จะไม่มีการได้คำตอบนอกจากรอยยิ้มอึดอัด... สรวจะไปธุระนะ... พี่สหัสหรือ ไม่รู้สิ หมู่นี้ไม่ค่อยได้คุยกัน

“รอนานไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ” รอนานเท่าไรเธอก็ยินดีที่จะรอ

“ที่นี้คนแยะจังเลย ไปที่อื่นกันดีกว่า สรวทิ้งรถไว้ที่นี้ก็แล้วกัน ประเดี๋ยวพี่จะมาส่ง”

มืออุ่นๆ ยื่นมาแตะเป็นบางครั้งในระหว่างทางเดินเหมือนไม่ตั้งใจ โยธินเองก็เคยแตะเนื้อต้องตัวเธออย่างไม่ลังเลเสมอ แต่ภัสสรกลับรู้สึกตึ๋มตึ๋มกับสัมผัสของชายหนุ่มสีหน้าขรึม ประกายตาจริงจังคนนี้เป็นที่สุด

เธอเดินตามมาขึ้นรถคันใหญ่ของสรวัยระย้าอย่างว่าง่าย ไม่สนใจว่าเขาจะพาไปที่ไหน

สหัสเลือกร้านอาหารที่ตั้งเป็นเอกเทศอยู่ริมน้ำในเส้นทางซึ่งแยกเล็กเข้าไปจากถนนใหญ่ที่ซานเมือง เลยเวลาเที่ยงไปแล้ว ลูกค้าจึงเหลือเพียงประปราย พอภัสสรมองผ่านบรรดาโต๊ะเก้าอี้ออกไปยังด้านที่เปิดโล่งเห็นแม่น้ำทอดตัวไหลเรื่อยก็หยุดเดินเสียเฉยๆ

“เป็นอะไร” ร่างสูงก้มลงมาถาม

“ไปร้านอื่นไม่ได้หรือคะ”

ชายหนุ่มมองตามสายตาแล้วก็เดาได้ หัวเราะเบาๆ “ยังกลัวอยู่หรือ” เขาโอบหลังเธออย่างปลอบ “มาเถอะ อย่าปล่อยให้ความกลัวชนะเรา พี่อยู่ตรงนี้แล้วสรวจะกลัวอะไรอีก”

เธอจึงเดินตามอย่างว่าง่าย รู้สึกอาลัยเมื่อสัมผัสอุ่นคลายจากเมื่อชายหนุ่มเลื่อนเก้าอี้ให้แล้วผละไปนั่งลงตรงหน้า

เขาช่วยเธอเลือกอาหารแล้วนั่งมองใบหน้าใสๆ ด้วยประกายตาเจือยิ้ม ภัสสร อดขัดเขินไม่ได้

เธอไม่รู้ว่าเขากำลังนึกถึงปภัทรสีแล้วก็เผลอจูดประกายไฟคุกรุ่นลึกๆ อยู่ภายใต้ท่าที่ที่ดูคล้ายปลอดโปร่ง

“พี่สหัสหนึ่งงานมาเที่ยวแบบนี้อาสรวัยไม่ว่าอะไรหรือคะ”

สหัสเลือกนัดในเวลาที่สรวัยระย้าไม่ว่าง ตลอดบ่ายวันนั้นสาวใหญ่นายจ้างเป็นประธานการประชุมของบริษัทซึ่งมีอยู่เป็นประจำ สหัสไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องจึงมักจะถูกใช้ให้ไปทำธุระอื่นหรือไม่ก็ไปไหนๆ ตามใจชอบ

“ว่าก็ไม่มีไร มันคุ้มกันนี่ครับ” เขาพูดยิ้มๆ

หญิงสาวไม่กล้าเอ่ยชื่อสรวัยระย้าอีก รู้สึกเป็นบาปในใจที่คิดว่าตนเข้ามาเกี่ยวข้องกับคนที่เป็นที่รักหวงแหนของสตรีสูงวัยผู้เป็นเสมือนญาติที่เป็นเพื่อนของครอบครัวเธอมานานผู้นั้น

เธอมองแม่น้ำที่ไหลเรื่อยแล้วก็หันกลับ สีน้าบอกความไม่สบายใจ เพราะคอยจะนึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งพบเจอ อีกฝ่ายอมยิ้มอย่างรู้ ถามเสียงอ่อนปลอบโยน

“หลังจากตกน้ำแล้วคิดจะไปหัดว่ายน้ำไหมครับ”

“ตอนสรวลเล็กๆ เคยตกน้ำแล้วตาขาวเลยคะ สมัยเรียนมัธยมก็ถูกบังคับให้ต้องว่ายน้ำในวิชาพลศึกษา สรรก็ทำพอให้ผ่านๆ ไปเท่านั้นไม่ได้ฝึกหัดจริงจังพอจะเอาตัวรอดได้หรอกคะ”

“มาหัดกับพี่ก็ได้ รับรองว่าพี่ไม่ปล่อยให้สรวลทรอก ฝึกบ่อยๆ ก็เก่งเอง”

เธอกระตือรือร้น “จริงหรือคะ พี่สรวลมีเวลาให้สรวลหรือคะ”

“มีสิ พี่มีเวลาให้สรวลเสมอละ... เออ... พี่ได้ที่อยู่ใหม่แล้ว เป็นห้องเช่าเล็กๆ น่ารักอยู่ในตึกใหญ่ที่มีสระว่ายน้ำด้วย สรวลอยากไปดูหรือเปล่า”

“พี่สรวลจะย้ายบ้านหรือคะ”

“ก็ไม่ใช่ย้ายเสียทีเดียว ความจริงพี่จำเป็นต้องอยู่ใกล้เพื่อคุณสรวลกับคุณยงจะเรียกใช้ได้ตลอดเวลา เวลางานของพี่ไม่มีจำกัดขอบเขต เรียกใช้ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง”

“พี่สรวลเป็นบอดีการ์ดหรือคะ”

“ทำนองนั้น”

“แล้วต้องพกปืนหรือเปล่าคะ”

“ต้องมีสิ อะไรก็เกิดขึ้นได้เสมอเนี่ย จริงไหม”

“โอ้โฮ ถึงอย่างนั้นเชียวหรือคะ แล้วพี่สรวลเคยใช้มันหรือเปล่า”

“ยังไม่เคย และขออย่าให้ต้องใช้เลย”

หญิงสาวหัวเราะ “สรวลคิดว่าพี่สรวลทำร้ายใครไม่ได้หรอก พี่สรวลรู้จักแต่ช่วยคนอื่น”

ดวงตาใสที่บอกความรู้สึกเทิดทูนของอีกฝ่ายทำให้เขารู้สึกละลาย เธอจะว่าอย่างไรหากรู้ว่าเขาใช้ชีวิตกว่าหนึ่งในแดนขังที่แวดล้อมไปด้วยมิชชันนารีและอาชญากร เพื่อนยามยากของเขาคือผู้ร้ายที่คนดี ๆ ทั่วไปต้องหวาดหวั่นหรือไม่ก็เมินหน้าหนี แล้วปลิกตัวให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้

และคนที่ทำให้เขาต้องหลอเลียงชีวิตด้วยไฟแค้นตลอดช่วงเวลานั้น คือคนที่เขารัก... พ่อและพี่สาวของเธอเอง

เสียงใสๆ ถามต่อ “แล้วทำไมพี่สรวลต้องหาที่อยู่ใหม่ด้วยล่ะคะ อยู่บ้านอาสรวลก็สะดวกสบายดีไม่ใช่หรือ”

“ก็พี่อยากจะมีเวลาของตัวเองบ้างเหมือนกันนี่ครับ” เขามองลึกลงในดวงตาเธออย่างจริงจัง ถามยิ้มๆ ว่า “สรวลคิดว่าไม่ดีหรือ”

“ก็...” เธอออกจะงงงววยกับท่าทีของหนุ่มใหญ่อยู่บ้าง พบกันครั้งนี้ดูเขาแพรวพราวช่างเล่นแล้วยังแสดงออกอย่างที่คุณชายจะแสดงกับผู้หญิงที่เป็น “คนพิเศษ” มากขึ้น แม้จะยินดีแต่ภัสสรก็ยังปรับตัวไม่ทัน

“ก็ดีค่ะ คือ เอ่อ... สรวลไม่ค่อยเห็นความสำคัญเพราะว่าสรวลไม่มีปัญหาเรื่องนี้ สรวลมีเวลาเป็นของตัวเองมากเกินไปเสียด้วยซ้ำ”

“หรือครับ”

“ก็สรวลมีแต่พอกับพี่สรวล พี่สรวลรักสรวลแต่ไม่ค่อยมีเวลาให้ สรวลเลย...” เ هنگาและรู้สึกกว้างเปล่า... เธอชะงักก่อนจะพูดต่อ

“เป็นอิสระมาตลอด”

สรวลนึกถึงเรื่องที่ได้ยินจากสรวลระยำแล้วก็เข้าใจ สมัยที่ยังรักกับปิ่นรส หญิงสาวผู้นั้นก็เคยพูดถึงภัสสรอย่างหวังใยเสมอ แม้เธอติดเหล้าแล้วตายด้วยอุบัติเหตุ ส่วนพ่อก็รักแต่พี่สาวไม่สนใจใยดีเธอ นั่นคงเป็นเหตุผลที่ทำให้เธอมีพฤติกรรมแปลกๆ จนถูกมองว่าเป็นเด็กมีปัญหาที่เรียกร้องความสนใจ คนที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อก็ไม่พยายามที่จะเข้าใจ นอกจากประเมินเธอในทางลบ เมื่อแรกเข้ามหาวิทยาลัยเธอแปลกแยกเข้ากับใครไม่ได้จนกระทั่งมาพบชยาและ

กลุ่มเพื่อน ในบัดนี้หญิงสาวกลับเป็นสาวน้อยที่ยอมรับความเป็นจริงและแม้จะเจ็บเหงาแต่ก็เห็นอกเห็นใจผู้อื่นและมองโลกในแง่มุมที่ดีเสมอ

เขายังนึกถึงท่าที่อ่อนโยนไร้การเสแสร้งที่เธอแสดงต่อสุภักและแม่เขาที่บ้านไร่

ประกายตาของชายหนุ่มอ่อนลง

“จริงหรือครับที่ว่ามิอิสระ แล้วทำไมถึงพูดว่าต้องทำตามทุกอย่างที่พ่อสั่งเรื่องโยธิน”

เสียงตอบอ่อน “สรไม่เคยขัดคำสั่งพ่อก่อน พี่สั้มก็เหมือนกัน”

“แต่ในใจก็ยินดีด้วยใช่ไหม ถ้าต้องแต่งงานกับทางนั้นจริงๆ”

“ไม่ค่ะ...” เธอปฏิเสธทันที หากแล้วก็อดล้มไม่ได้ “ไม่รู้ซิคะ ความจริงสรก็เคยอยากจะแต่งงานกับพี่โย แต่ตอนนี้ไม่รู้...”

ชายหนุ่มมองขริมๆ “ทำไมถึงไม่รู้”

“ตอนนี้สรโตขึ้นกว่าก่อนแล้วความรู้สึกก็เลยเปลี่ยนค่ะ แต่พี่สั้มบอกว่าพี่โยเป็นคนน่ารัก เหมาะสมทุกอย่าง แต่งกันไปแล้วสรจะมีความสุข”

“มีความสุขเพราะความเหมาะสม” อีกฝ่ายเงือกังวานเยาะหยัน

“เรื่องนี้สรคิดเองไม่เป็นค่ะ”

“แล้วเอาความรักไปทิ้งไว้ที่ไหน พี่สั้มของสรสอนให้นึกถึงสิ่งนี้บ้างหรือเปล่า หรือว่าเธอเองก็นึกถึงแต่ความเหมาะสมจนรักใคร่ไม่เป็น”

เสียงถามเข้มขณะที่สีหน้าดูดีขึ้น ภัตสรสบตาแล้วหลบ ไม่รู้ว่าเขากำลังมีอาการแบบไหนกันแน่

ชายหนุ่มรู้สึกตัว สีหน้าอ่อนลง ใส่ประกายลึกล้ำมองลึกลงในตาสาวน้อยอย่างพยายามกลบเกลื่อน

“แล้วสรล่ะ รู้จักความรักไหม เคยรักใคร่หรือยัง”

ใบหน้าเธอเจือสีชมพูเข้มขึ้น “ไม่... ไม่รู้ซิคะ”

“รักโยธินหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ”

“ไม่รู้ซิคะ...” เขาแก้งล้อเลียน

เธอหัวเราะ “พี่สั้มเหนียว...”

เขานิ่งไปครู่หนึ่งก็ถามยื้มๆ ว่า “ตกลงจะไปดูบ้านใหม่ของพี่หรือเปล่าครับ พี่กำลังห่ออยากจะทำอะนะครับ”

ภัตสรไม่กล้าตอบ ทำไมเธอจะไม่อยากไป แต่จะตอบรับก็ไม่กล้า ปฏิเสธก็ไม่ได้

ไม่ต้องพูดถึงพ่อให้หวาดผวาไปเปล่าๆ ถึงอย่างไรภัตสรก็คงโกรธแน่ถ้ารู้ว่าเธอให้ความสนิทสนมกับชายหนุ่มผู้ซึ่ง “แตกต่าง” ในเรื่องฐานะความเป็นอยู่เกินขีดที่ภัตสรจะรับได้ ถึงขนาดจะไปดูบ้านช่องของเขาทันตามลำพังสองต่อสอง แล้วยังความรู้สึกผิดบาปที่เธอมีต่อสร้อยระย้าซึ่งรักหวง สหัส จนไม่แคร์คำครหาใคร แล้วยังมีโยธินที่มีท่าทีจริงจังกับเธออย่างไม่เคยเป็นมาก่อน...

เธอไม่ควรจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับสหัสด้วยประการทั้งปวง นอกจากอย่างเดียวเท่านั้น

หัวใจเธอปรารถนา...

“จะไปกับเมื่อไหร่ดีคะ” ภัตสรได้ยินเสียงตัวเองถามออกไป

ชายหนุ่มต้องแอบหัวเราะอย่างผู้ชนะอีกครั้ง!!

อีกไม่นานต่อมา สาวน้อยก็เดินอย่างขลาดๆ เข้ามาในห้องชุดขนาดเล็ก จัดใหม่สะอาดสะอ้านที่มีเตียงเดี่ยวตั้งโดดเด่น มีตู้เสื้อผ้า โต๊ะเก้าอี้และชั้นวางโทรทัศน์กับเครื่องเสียง ห้องน้ำถูกกั้นอยู่ใกล้ระเบียงเล็กๆ ที่เปิดรับอากาศจากภายนอก ใกล้กันเป็นส่วนที่วางภาชนะถ้วยชามและแก้วน้ำ ตู้เย็นเล็กๆ อ่างล้างจานและเตาอุ่นอาหารแบบง่าย ๆ

“ขอต้อนรับสูวิมานน้อยของคนยากครับผม” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ
“น่าจะออกกะ พี่สหัส”

“ถึงจะสูตึกหฺรของคฺนสร้อยไม้ได้ แต่พี่กลับรู้สึกสบายใจ”
เขาหันไปปิดประตูห้อง พอหันกลับมาก็พบสีหน้าหวั่นไหว
ของหญิงสาวรออยู่

ชายหนุ่มอธิบายยิ้มๆ ว่า “ถ้าไม่ปิดประตูอาจจะมีใครเดิน
เข้ามาร่วมคฺยด้วยก็ได้ พี่เพิ่งเข้ามาอยู่ยังไม่รู้ว่าใครเป็นใคร
พี่ยังไม่อยากรับแขกที่ไม้พึงปรารถนาะครับ”

“อ้อ... ค่ะ”

ภัสสรตอบรับ รู้สึกวางใจมาแต่แรก แล้วเขายังมาช่วยชีวิต
เธอไว้ แต่ถึงอย่างไรก็อดหวั่นไหวไม้ได้ ก็เธอกำลังอยู่กับหนุ่มใหญ่
ที่เขย่าหัวใจเธอครั้งแล้วครั้งเล่าในห้องนอนของเขาเพียงสองต่อสอง

ชายหนุ่มมองเห็นความหวั่นไหวชัดเจน ยิ้มอ่อนอย่างปลอมให้
คลายใจ “พอปิดประตูแล้วเหมือนอยู่ในโลกของตัวเองจริงๆ เลยครับ”

“รู้สึกดีหรือคะ”

“ครับ ดีตฺธิ ก็ไม้ต้องวุ่นวายกับใครแล้วจะไม่ดีได้ยังงี้”

“สรไม้รู้ว่าความรู้สึกเหมือนอยู่ในโลกของตัวเองเป็นยังงี้”

“ลองมองหาคูชิครับ”

“สรวงไม้ชอบมันแน่เลย”

เสียงชื่อและประกายตาเคว้งคว้างชั่ววูบทำให้เขาใจอ่อน
“ไม้แน่ะ ถ้าพบมันจริงๆ สรอาจจะชอบก็ได้”

เขาปล่อยให้เธอกลับบ้านอย่างปลอดภัยในวันนั้น ปล่อยให้
หญิงสาวเก็บความหอมหวานในความรู้สึกกลับไปคิดฝัน พุมพักหัวใจ
ใสชื่อให้เบิกบานพองโต

ไม่กี่วันต่อมาภัสสรก็ขับรถมาจอดในที่จอดรถบนตึกด้วยตนเอง
ตามคำเชิญชวนของชายหนุ่ม “พี่วางกุญแจไว้ในกระถางต้นไม้หน้า
ห้อง ถ้าสรไปถึงก่อนก็ไขเข้าไปได้เลย ทำตัวตามสบายนะครับ
อยากทำอะไรก็ทำ แล้วพี่จะซื้ออะไรอร่อยๆ ไปให้ทาน”

เธอกำลังนั่งอ่านตำราเรียนเมื่อร่างสูงเปิดประตูเข้ามา รู้สึก
คล้ายการรอยอยอย่างจิตใจจดจ่อได้สิ้นสุดลง ใบหน้าเข้มที่มีรอย
แผลเป็นจางๆ เจือยิ้มอ่อน ดูเขาอ่อนโยนเป็นคนละคนกับผู้ชาย
คมเข้มจริงจังก้ที่ออกจะดูดุดันในเวลาทีเปลอตัว

“มานานหรือยังครับ”

“ไม่นานคะ”

“ทำอะไรอยู่”

“ดูหนังสือคะ ใกล้เคียงแล้ว”

“งั้นดูต่อไป พี่จะอุ่นอาหาร”

ภัสสรทำเป็นสนใจตำราเรียนแต่ก็คอยแอบมองร่างสูงเคลื่อนไหว
เตรียมอาหารง่วน รู้สึกทั้งแถมชื่นชม ไม่ว่าเขาจะทำอะไรก็ดูดีไป
หมด เธอรู้สึกอัสรรย้ใจระคนลึงโลดปลาบปล้ม ทีผู้ชายทีคล้ายกับ
จะไม่กลัวอะไรเลยในโลกคนนีมาให้ความสนใจ

อาหารถูกนำมาวางทีโต๊ะทีละอย่าง

“ทานก่อนไหม หิวหรือยัง”

หญิงสาวเก็บหนังสือเรียนอย่างว่าง่าย ร่างสูงนั่งลงบนเก้าอี้ที
ทำมุมชนกัน ท่าทีตามสบายไร้การขีดกัน เขาตักอาหารป้อนให้ถึง
ปาก “ชิมนี้หน่อย...”

ทีแรกหญิงสาวออกจะขัดเขิน แต่แล้วก็เริ่มเคยชิน

เธอไม้รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังแสดง..!

เธอหลงรักช่วงเวลาทีใกล้เคียงกันนีเป็นทีสุด.....